

جایگاه حسن نیت در حقوق خصوصی ایران

محمدابراهیم افشاری توانا^۱، هاله فرکیش^۲

^۱ دانش‌آموخته کارشناسی ارشد حقوق خصوصی، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد کردستان

^۲ استادیار گروه حقوق خصوصی، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد علوم تحقیقات کردستان

چکیده

حسن نیت اصلی اخلاقی است که بهترین و کامل‌ترین تعریف آن مصداق جمله مشهور "اشیاء به اضرار شناخته می‌شوند" می‌باشد، بدین منظور که حسن نیت یعنی عدم سوءنیت. سوءنیت تعبیری عام است و تعریف حسن نیت به تبع آن تعریفی عام و دشوار می‌باشد. حسن نیت قاعده و اصلی است وجدانی با نیت کاملاً درونی که ظواهر آن نیز در عملکرد و رفتار فرد قابل مشاهده و اثبات می‌باشد. امروزه حسن نیت در حقوق جدید در دادرسی‌ها و مطالعات حقوقی جایگاهی شگرف به خود گرفته به طوری که به عنوان مبنای برخی از تئوری‌های حقوقی از قبیل تعهد به همکاری یا قاعده تقلیل خسارت طرف دارای حسن نیت قرار گرفته است. حسن نیت را از منظر حقوق تعهدات و قراردادهای مورد مطالعه قراردادده‌اند در این نوشتار بررسی جایگاه و تأثیر حسن نیت در حقوق خصوصی نظام حقوقی کشورمان منظور می‌باشد. حقوق خصوصی که از شاخه‌های اصلی و مهم رشته حقوق می‌باشد به طوری که با منافع فرد جامعه طرف می‌باشد. اینکه حسن نیت در رویه قضایی ما و در دادرسی‌های حقوقی ما چه جایگاهی دارد و مرتبه استناد آن از نگاه ثبوت یا عدم ثبوت آن چگونه می‌باشد. حقوق خصوصی گرایش‌ها و شعبات وسیعی دارد که در برخی گرایش‌ها حسن نیت جایگاه مشخصی دارد. هدف این نویسه مطالعه جایگاه این قاعده در حقوق خصوصی به طور کلی می‌باشد.

واژه‌های کلیدی: حسن نیت، اشخاص، حقوق خصوصی، آثار، جایگاه.

مطالعات علوم سیاسی، حقوق و فقه

دوره ۴، شماره ۲، تابستان ۱۳۹۷، صفحات ۹۹-۱۱۰